

det nordiske samarbejde. Jeg mener, at det er afgørende for det nordiske samarbejde og noget, der har gjort det stærkt, at der er en stærk parlamentarisk indflydelse. Men så er det nødvendigt, at Ministerrådet også anerkender, at det er væsentligt med den parlamentariske indflydelse. Det er afgørende, at Ministerrådet også mener, at det er væsentligt at svare på parlamentariskeres spørgsmål, og at man har mulighed for at få indsigt i, hvad det foregår.

Jeg synes, det har været et stort problem med hele forbrugerområdet. Vi har også diskuteret det en del tidligere i debatten. Der er lige kommet en redegørelse til Nordisk Råd om et forbrugerpolitisk handlingsprogram, hvor der fra parlamentarisk side er blevet spurgt om, hvordan det går, og hvor svaret fra Ministerrådet er, at eftersom der ikke længere er ministerråd og det nu foregår i et uformelt regi, så kan Ministerrådet ikke længere udtale sig om det. Og så har vi altså et problem. Hvis parlamentarikerne ikke kan få svar på noget så basalt som, hvordan det går på området, hvad det er, der sker, hvad prioriteringerne er, hvad det er for nogle debatter, der er væsentlige, så har vi jo ingen muligheder for at rejse debatten over for ministre for at få vurderet, hvad der skal foregå.

Det samme ser vi på andre områder. Jeg oplevede det selv, da jeg spurgte til den rekommandation, vi vedtog sidste år om menneskehandel, hvor jeg først ikke kunne få noget svar, og da jeg så fik et svar lang tid efter svarfristen, var det, at man ikke ønskede at svare. Jeg mener, at det er et problem.

Vi har også set det flere andre steder, men jeg kan ikke blive ved med at stå her og komme med eksempler, hvis jeg også skal sige noget om noget andet, men jeg mener, at det er et problem, vi er nødt til at tage fat i, og at vi skal have en debat mellem parlamentariskere og ministerråd om, hvad det er for et samarbejde, vi skal have, hvordan det skal foregå, og også hvad vores muligheder er for at få ministre til at komme i udvalgene, få medlemmer af Ministerrådets Sekretariat til at komme i udvalgene, så vi kan diskutere direkte, om man opfatter det som noget, der bringer samarbejdet videre, og vi diskuterer, hvad det er, vi mener der skal gøres, og vi har muligheden for at forklare, hvad det er, der ligger i de rekommandationer, vi vedtager, hvad det er, vi ønsker der skal ske. Så kan vi få debatten direkte med ministre om, hvad det så er, der sker, eller hvorfor det er, at man politisk fra

ministerside ikke ønsker at gennemføre det, parlamentarikerne ønsker.

Det mener jeg er noget, vi er nødt til at tage alvorligt, og det kræver jo selvfølgelig også, at vi arbejder med det nordiske indimellem, at vi er til udvalgmøderne, og det er jo der, det bliver lidt svært. Men det undrer mig, at vi ofte vedtager rekommandationer i Nordisk Råd i fuld enighed, alle stemmer for, hvorefter det viser sig, at tingene ikke bliver gennemført, og at ministre bare afviser det. Så er der et eller andet, der ikke fungerer i vores samarbejde, for når alle har stemt for, burde der jo i alle parlamenter være flertal for, at det skulle gennemføres, og så burde det være muligt at rejse det i de nationale parlamenter og sikre, at det bliver gennemført, f.eks. det, som fru Bente Dahl er inde på om et langt større samarbejde på sundhedsområdet, og det, som fru Anita Knakkegaard var inde på om telemedicin. Når alle har været enige om det, burde det da også være muligt at få det igennem.

Vi har det tilsvarende på en lang række andre områder, grænsehindringer osv., men det kræver altså, at vi så også begynder at rejse det, og det tror jeg vi skal gøre i et større omfang, altså tage de forslag, vi diskuterer i Nordisk Råd, med ind i de nationale parlamenter og også stille dem der som forslag, for så bliver det lige pludselig svært for ministre ikke at leve op til det. Det tror jeg er noget af det, der er vigtigt at diskutere, hvis vi skal videre med det nordiske samarbejde, at det ikke kun skal være pæne hensigtserklæringer, når vi mødes.

Noget andet er jo så, at det også gælder, at pengene skal følge med. Vi har været inde på det flere gange i debatten, men hvis vi virkelig vil det nordiske, så er det ikke nok kun at bruge de midler, der er sat af specifikt til det nordiske samarbejde. Så skal vi på en lang række andre områder have ministre til at samarbejde, have institutionerne til at samarbejde, have organisationerne til at samarbejde og kaste deres penge med ind, fordi vi tror på, at man så samlet set faktisk kommer til at bruge færre penge. Når man laver en fælles indsats, vil det på lang sigt også give nogle langt bedre resultater, end hvis vi laver den hver for sig.

Noget af det, som jeg også har brugt tid på her i debatten, er hele spørgsmålet om globalisering, og at det er utrolig vigtigt, hvis det virkelig skal løfte sig, at vi så også har demokratiet med, at vi har velfærden med, at vi har det med, der kendetegner det nordiske. For hvis man hele ti-